

ชมพอถวายอินทร์ สุวรรณโคมค่านครแห่งสายนที เล่ม 2.

ฐานันตร์ : เขียน

พิมพ์ครั้งที่ 1 : มิถุนายน พ.ศ. 2569

คำแปล : พิสูจน์อักษร

ณัฐธัญญา : ออกแบบชื่อเรื่อง ปกนอก/ใน

จำหน่ายโดย : ฐานันตร์

<https://www.facebook.com/profile.php?id=61572032847799>

<https://www.tiktok.com/@user2379961605627>

สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และที่แก้ไขเพิ่มเติม
ห้ามคัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลง หรือนำส่วนหนึ่งส่วนใดใน นวนิยายไป
เผยแพร่ต่อ โดยไม่ได้รับอนุญาต จากเจ้าของผลงาน การละเมิด ถือเป็น
การกระทำที่มีความผิดทางกฎหมาย

ឆ្លងកាល ខ្លាញ់ត្រី
ប្រាស ឈ្លានពាន

ប្រាសប្រាសប្រាសប្រាស

ស្នេហាដែលបានបោះបង់

ភាគទី ១

คำนำ

เรื่องราวใน *ขอมพอลวายอินทร์ สุวรรณโคมค่านคร* แห่งสายที่มีได้มีเจตนาอ้างอิงถึงประวัติศาสตร์หรือพงศาวดารที่เกิดขึ้นจริง หากแต่เป็นการหยิบยกเค้าโครงจากตำนานและพงศาวดารล้านนา มาสานต่อด้วยจินตนาการของผู้เขียน

เพื่อถ่ายทอดภาพวิถีชีวิตผู้คน บ้านเรือน และการเมืองในอดีต ในช่วงเวลาที่แผ่นดินแถบนี้ ยังอยู่ในระยะก่อร่างสร้างเมือง จากชุมชนค่อย ๆ พัฒนาเป็นนครรัฐ ผ่านการขยายตัวทางการค้า อำนาจ และความเชื่อของผู้คน บ้านเมืองบางแห่งที่ปรากฏในเนื้อหา ส่วนหนึ่งมีอยู่จริงในประวัติศาสตร์ ซึ่งผู้เขียนได้นำมาใช้เป็นเค้าโครงประกอบ เพื่อให้เรื่องราวมีความเป็นไปได้ตามบริบทของยุคสมัย

ทุกเหตุการณ์ ทุกตัวละคร และรายละเอียดในส่วนต่าง ๆ ล้วนเป็นการตีความเพื่อการเล่าเรื่อง มิได้มุ่งหมาย ให้ยึดถือเป็นข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ หากแต่หวังเพียงให้ผู้อ่านได้สัมผัสถึงลมหายใจของผู้คนในอดีตกาล ผ่านโลกของนิยายเรื่องนี้

ฐานันตร์

ผู้เขียน

บทที่ 17.

รู้เงาเวียงสรวง

“มึงประเมินกูดำไปเถาไธเมืองสิงห์!” สุรเสียงนั้น
เย็นเยียบแต่กลับทรงพลัง “เจ้าซอมพอค้อยอดดวงใจของ
กู คือแม่ญิงเพียงหนึ่งเดียวที่กูให้สัจจว่าจะเทิดทูนไว้
เหนือเกล้า นางต้องก้าวเข้าสู่ประตูเวียงสุวรรณโคมคำ ใน
ฐานะมเหสีคู่บัลลังก์โคมคำอย่างสมเกียรติ พร้อมด้วย
ขบวนเกียรติยศที่เกริกไกรเท่าที่แผ่นดินนี้เคยมีมา!”

พระองค์ทรงย่างสามขุมเข้าหาขุนศึกคูใจ แววดา
คมกริบจ้องมองมันประดุจพญาราชสีห์

“กูมิใช่โจรป่าเถื่อนถ่อยที่ต้องไปดุดคร่าเอาสตรีที่
รัก มากักขังไว้ในกรงทอง หากกูทำเช่นนั้น หัวใจของนาง
จักมีแต่ความชิงชังและอภัยไปจนตาย...แผนของมึงเก็บ

เอาไว้ไปใช้กับแม่หญิงที่มึงหมายตาเถิด อย่าได้เอามาแปด
เปื้อนนางยอดดวงใจของกูเลย!”

แสนเมืองสิงห์ลอบกลืนน้ำลายเหนียวข้นลงคอ แม้
จะโดนตำหนิ แต่เขากลับรู้สึกเลื่อมใสในชัฏติยมานะของ
สหายรักยิ่งนัก “ข้าพเจ้า...ขอน้อมรับความผิดพระเจ้าข้า
เพียงแต่หวังว่าทางเวียงสรวงจักเล่นไม่ซื่อ ข้าเลยร้อนใจ
เกินไปหน่อย ขอพระองค์โปรดอย่าถือสา”

“หากพวกมันคิดทำเช่นนั้นจริง กูก็จักยกทัพไปรับ
ตัวนางด้วยตนเอง หากยามนั้นมาถึงจะเวียงสรวงหรือทุ่ง
หลวง ก็จักได้รู้กันไป ว่ากูอินทร์ถวาย มิใช่เพียงแมวหมา
วนอนหนาวในผ้าอุ่น แต่เป็นพญาราชสีห์ใหญ่ ที่จะออก
ขยี้ก่อกวนกินพวกมัน ไม่ให้เหลือแม้แต่หยดเลือดตกลง
ดิน!”

สู่ระเสียงต่อว่าเจ้าแสนเมืองสิงห์ ดังออกมาจนถึง
หน้าประตูโขงทางเข้าตัวเรือนพิมาน พญาพรหมเสกแล
เจ้านางโมเลียงถึงกับหยุดชะงักตกใจ ต่อโทษะของเจ้า
หลวงอินทร์ถวาย ที่น้อยนักจะแสดงออกถึงความพิโรธที่
รุนแรงถึงเพียงนี้

“เออ... นี่ก็ฟ้ามีดแล้ว ข้ามาได้ก็กลับเองได้ มิ
รบกวนพระองค์จักดีกว่า” นางไค้ศรีษะทำความเคารพ
ต่อพญาพรหมเสกเจ้าเวียงชัย แล้วทำที่จะจากไป

“เจ้านางมีใครรู้เรื่องบิดาแล้วฤา?”

“ท่านพ่อ ส่งนกพิราบให้ข้าโดยตรง เรื่องอันใดที่
เกี่ยวข้องต่อพระองค์หรือชาวเยว่ ข้าย่อมรู้ดี ข้าก็แค่สร้าง
คำกล่าวเท็จ เพื่อหาโอกาสได้เข้าพบขุนหลวงอินทร์ถวาย
บ้างก็เท่านั้น แต่มาถึงยามนี้ ข้าเข้าใจแล้ว ว่าพระองค์จะ
ไม่มีทางมองข้า เพราะในใจของพระองค์ มีเพียงสตรีเวียง
สรวงผู้นั้น เพียงแต่ข้าใคร่ขอรบกวนพระองค์สักเล็กน้อย”

“เจ้านางว่ามาเถิด หากไม่เหลือบ่าฝ่าแรง ข้ายินดี”

“จงนำคำเข้าไปแจ้งต่อขุนหลวง แม้ข้าโมเลียงจะเป็นเพียงบำเหน็จศึก แต่ข้าก็นับว่าเป็นธิดาคนสำคัญของเยว่หลวง ที่ยอมสละซึ่งอิสระเสรีแห่งตน มาเป็นข้ารับใช้เบื้องบาทของพระองค์ถึงสุวรรณโคมคำ พวกเราชาวเยว่อาจดูสิ้นหนทาง จำต้องเข้าร่วมกับชาวสุวรรณโคมคำ แต่พวกท่านจงอย่าลืม ว่าแผ่นดินของข้านี้เป็นเมืองใหญ่ที่แข็งแกร่ง หากฉันจะบุกลงมาบดขยี้แผ่นดินแถบนี้ นั่นหมายความว่า ต้องผ่านแผ่นดินของข้ามาก่อน แม้ความสืเนหาพระองค์จักมีให้กัน แต่ธรรมเนียมจารีต พระองค์คงมีลื้มที่จักรรักษาไว้ด้วยเกียรติแห่งกษัตริย์” นางพูดออกมาโดยที่ไม่หันมามองหน้าเจ้าพรหมเสก กล่าวจบก็ขึ้นเสลี่ยงคานหามกลับไปยังทิศทางตำหนักฝ่ายใน

เห็นที่เรื่องของเจ้านางชอมพอจักมีง่ายตาย สตรีหน้าขาวนางนี้มีได้โง่เขลาอ่อนแอ แต่นางยังเจ้าเล่ห์จอม

แผนการ ล่วงรู้ไปจนถึงกฎจารีตความสัมพันธ์ระหว่าง
 แคว้นแลหัวเมือง เจ้าพรหมเสกได้แต่ถอนหายใจหนัก
 หน่วง เยหน้าขึ้นมองแสงดาวบนฟ้า 'เรื่องของพี่ท่าน ไย
 ทำกวนักอกเช่นนี้' ใจหวนคิดไปถึงหน้านวลที่ขอบต่อ
 ปากต่อคำ นานเกินครึ่งปีแล้วกระมังมิได้พบพาน งาน
 การเมืองพั่วพันเหน็ดเหนื่อย แต่พระองค์กลับไม่เคยลืมนึก
 เอื้อนไปได้เลยแม้แต่วันเดียว

คำพูดในคืนเหมายายใต้แสงไฟจากกองฟืน คำพูด
 หวานหูจากคนช่างพูดช่างคุย ยังดังอยู่ในหัวอกของชายผู้
 เจียบขริ้ม

‘เจ้าพรหมเสก มีใครบอกพระองค์หรือไม่’

‘บอกอันใดฤา...’

‘บอกว่าพระองค์ทรงรูปงามนัก ยิ่งยามที่ทรงช้าง
 นั้น พระองค์ยิ่งงามตรึงใจ อย่าถือสาข้าเจ้าที่จาบจ้วง
 บ่อยครั้งที่ข้าเจ้ามักเตือนเจ้านาง คนเราอายุแสนสั้น หาก

คิดอันใดหรืออยากทำอะไร จงทำเสีย แลวันนี้ข้าก็จักบอก
พระองค์ เจ้าพรหมเสก ข้าเจ้าขึ้นชอบแลหลังไหลพระองค์
ยิ่งนัก จักดีไม่น้อย หากดวงตาคุณีของพระองค์ จัก
มองเห็นหัวใจข้าเจ้าบ้าง'

รุ่งเช้าฟ้าไม่สาหัสดี ม้าดีสามตัวพาคนบนหลังมุ่ง
หน้าสู่ทิศตะวันออก หมายถึงถึงมือขุนหลวงอินทร์ถวาย
ในยามสาย ว่าเจ้าพรหมเสกมีการสำคัญต้องออกนอก
เวียงสักครึ่งเดือน โดยไม่แจ้งมุดหมายที่จักไป

เวียงสรวงยามนี้ดูขรึมขลังและเงียบเหงากว่าที่เคย
ลมแล้งพัดหอบเอาฝุ่นดิน แลดอก**เหียง**¹ให้ร่วงโรยจนเต็ม
ลานวัดสบป็น ที่นี้เปรียบเสมือนที่พักพิงใจเพียงแห่งเดียว

¹ **เหียง** พืชในวงศ์ยางนา (Dipterocarpaceae) มีถิ่นกำเนิดในเขตร้อนของทวีปเอเชีย
ใต้และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยมีเขตการกระจายพันธุ์ในอินเดีย ศรีลังกา
บังกลาเทศ พม่า ไทย ลาว เวียดนาม และกัมพูชา เป็นต้น ในไทยพบได้ทั้งทุกภาคของ
ประเทศ แต่พบมากในเขตภาคเหนือและอีสานบริเวณ ป่าเต็งรัง ป่าสนเขา ป่าชายหาด
ป่าแดง และป่าเบญจพรรณ

ของเจ้านางชอมพอ แต่เล็กจนโต หากวันใดมีเรื่องน้อยใจ
ก็มักวิ่งมาที่วัด แม้ปากไม่เอ่ย แต่ในสายตาครุฑาเจ้าที่เห็น
กันมาแต่เกิด ย่อมรู้ได้ว่าเจ้านางผู้นี้มีเรื่องในใจ ยิ่งในยาม
นี้ที่คลื่นลมเจียบสงบ ยิ่งชวนคิดให้หวั่นใจ ด้วยไม่รู้ว่ารื่อง
ร้ายใดจักเข้ามาให้ยากจักรับมือ

เสียงค้อนสลักลายกระทบกับแผ่นทองดั่งกังวาน
เป็นจังหวะสม่ำเสมอ เจ้านางชอมพอนั่งอยู่บนตั่งไม้
นัยน์ตาคุ้งามกำลังจดจ่ออยู่กับการทำปลอกหลุบคำเล่ม
ใหม่ให้อนุชา ที่เฝ้าแต่ร้องรำอออด้ออน อยากได้ดาบงาม
เช่นขุนหลวงสุวรรณโคมคำ

แสงแดดรำไรที่ส่องผ่านหน้าต่างลงมาจับที่ดวง
หน้าของนาง พลอยให้เห็นร่องรอยแห่งความล้าที่ซ่อนอยู่
ใต้ความสง่างาม

ทุกวลดลายที่สลักลงบนแผ่นทอง คือความตั้งใจที่
นางมอบให้เจ้าหาญ ทว่าในทุกจังหวัดที่หยุดพัก สายตา

ของนางกลับเผื่อทอดมองไปยังซุ้มประตูโขง...เหม่อมอง
หาขบวนขันหมากหรือเพียงใครสักคน ที่มาจากทิศทาง
ของสุวรรณโคมคำ

‘หนึ่งปีแห่งการไว้อาลัย...มันอาจยาวนานเกินไป
จนทำให้พระองค์อาจลืมเลือนสัญญาระหว่างเราไปเสีย
แล้ว’ นางคิดในใจ พลังลุ่มได้ลายสลักดอกบัวบนเครื่อง
ทองอย่างแผ่วเบา ความแข็งแกร่งที่นางแสดงออกต่อหน้า
ข้าราชการบริพาร บัดนี้เริ่มสั่นคลอนด้วยความวูบไหวในหัว
อก

ยอดองค์ธาตุเจดีย์ แลวิหารไม้ดำทึบเนินบนยอดเขา
คือจุดหมายที่ชาวบ้านผ่านทาง ต่างบอกเล่าส่งต่อ ถึงที่
หมายให้คนหนุ่มจากสุวรรณโคมคำ พญาพรหมเสกให้คน
ติดตามแลม้าหยุดพักริมน้ำปิ่น ที่ไหลไปบรรจบกับลำน้ำ
ทา ก่อนจะไหลไปลงลำน้ำของที่บ้านสบทา ให้ม้าได้กินน้ำ

แลคนได้ล้างเนื้อล้างตัว สองวันสองคืน ที่ทรงพยายาม
 ควบม้าต่อเนื่อง พักให้น้อยกินให้น้อย ด้วยใจโหยหา
 นางในดวงใจแลงานราชการก็รัดตัว จนไม่เหลือเวลาให้
 ผ่อนคลายสำราญใจ

ม้าดีสามตัวเหาะอย่างลวดเข้าสู่วังวัดสบป็น
 เข้ามาขึ้นม้านั่งอยู่ใจกลางลานหน้าวิหาร เสียงตีเหล็กดัง
 แว่วมาเป็นจังหวะ เจ้าพรหมเสกจึงก้าวลงจากหลังม้า แล
 ให้คนติดตามพาม้าไปหลบใต้ต้นไม้ใหญ่

พญาพรหมเสกในชุดล้าลองเยี่ยงสามัญชน ทว่า
 ท่วงท่ากลับสง่างามจนผู้คนต้องเหลียวมอง ทรงมุ่งตรงไป
 ยังโรงตีดาบอันเลื่องชื่อของครูบาเจ้าสบป็น พร้อมคน
 ติดตามทั้งสอง สถานที่เพียงแห่งเดียว อันเป็นจุดเริ่มต้น
 ในความทรงจำระหว่างตนกับสตรีช่างพูดผู้นั้น

“ขอภัยเกิดพ่อช่าง...เข้ามาตามหาแม่หญิงที่ชื่อ
เอื้องสาย มันเป็นนางข้าหลวงของเจ้านางจอมพอ มิทราบ
ว่ายามนี้นางผู้นั้นพำนักอยู่ที่ใดฤา”

ช่างตีดาบเงยหน้าขึ้นมองบุรุษแปลกหน้า ก่อนจะ
ชี้มือไปยังเรือนทรงงานท้ายวัด “แม่เอื้องรี? หนูกระมัง...
คงกำลังช่วยงานเจ้านางท่านอยู่ที่เรือนทรงงานท้ายวัดนั้น
แล พ่อเล่าเป็นใครกัน ถึงได้มาตามหานางถึงที่นี่ได้?...
หน้าตาราวกับเป็นคนทีอื่น มิใช่คนเวียงสรวงไซหรือไม่ว่”
การแต่งกายแม้เรียบง่าย แต่ดาบคู่บนหลังกลับสะดุดตา
ช่างฝีมือ

พญาพรหมเสกมิได้ตอบคำถาม แต่กลับรีบก้าว
เดินไปตามทิศทางที่คนผู้นั้นชี้หน้า หัวใจของขุนศึกผู้เย็บ
ขริ้มกลับเต้นรัวอย่างประหลาด ยิ่งเข้าใจเรือนพักทรง
งาน เขายังได้ยินเสียงเจื้อยแจ้วที่คุ้นเคย กำลังบ่นพึมพำ

เรื่องกับข้าวกับปลาอาหาร แลเรื่องต่าง ๆ ที่มันจับมาชนกันจนเป็นเรื่องราว

แต่ก่อนจะถึงตัวเรือน พญาพรหมเสกกลับต้องหยุดชะงักลง แลสั่งคนของตนให้หยุดเช่นกัน เมื่อพระองค์ทรงเห็นร่างของสตรีสองนางนั่งอยู่ริมระเบียง เจ้านางซอมพอกัมหน้ากัมตาประกอบปลอกดาบในมือ โดยมีอิเอด์องสายนั่งคุกเข่าอยู่เบื้องข้าง เจ้านางซอมพอดูซุบผอมลงอย่างเห็นได้ชัด แต่แววตาแว่นแ่นของนางยังคงเดิม

“เจ้านางพักเสียหน่อยเถิดเจ้าข้า ทำมาหลายวันแล้วหนา ประเดี๋ยวสายตาคงอ่อนล้าเอาได้นะเจ้าคะ” อิเอด์องสายเอ่ยด้วยความเป็นห่วง

“อิเอด์อง...มึงว่าป้านี่ที่สุวรรณโคมคำ ชุนหลวงอินทร์ถวายจักทรงทำสิ่งใดอยู่ฤา” เจ้านางซอมพอดร้อถามเบา ๆ ราวมิได้ต้องการคำตอบ “แม่ญิงหนานเยว่ที่งดงามราวกับนางสวรรค์ผู้นั้น...คงอยู่ใกล้พระองค์ เอาอก

เอาใจต่อกัน มึงคิดว่าพระองค์จักทรงลืมหอกขอมพอมเมือง
ไกลเยี่ยงกูไปแล้วหรือไม่”

“โอ...เจ้านาง...ขุนหลวงท่านมิใช่คนเช่นนั้นดอก
เพคะ” อีเอื้องรีบปลอบ แม้นใจจะแอบหวนอยู่ไม่น้อยก็
ตาม “วันนี้ทรงถามเช่นนั้นที่สามแล้วหนา” อีเอื้องถอน
หายใจแรง ๆ ด้วยความเหนื่อยใจ

“คนเราอายุแสนสั้นอย่างที่มึงเคยกล่าว...บางที
โชคชะตาอาจกำหนดให้กูเป็นเพียงทางผ่าน เมื่อพระองค์
ได้พบกับคนที่คู่ควรกว่า ย่อมเป็นธรรมดาที่จะลืมหอกขอมที่
รู้จักกันแค่เพียงไม่กี่เดือน” เจ้านางขอมพอวางปลอกดาบ
ลงบนโต๊ะทรงงาน แกว่งดาที่เคຍแข็งกร้าวบัดนี้เอ๋อลั่นไป
ด้วยหยาดน้ำตาที่พยายามกลั้นไว้ “ข้าเหนื่อยเหลือเกินอี
เอื้อง...เหนื่อยที่ต้องทำเป็นเข้มแข็ง ทั้งที่ใจข้าแหลกสลาย
ไปตั้งแต่วันที่ขบวนเกียรตินั้นยังมาไม่ถึง”

พญาพรหมเสกที่แอบอยู่หลังต้นไม้ใหญ่ ถึงกับใจ
กระตุก ความรู้สึกเจ็บปวดกัดกินหัวใจ ที่ได้มาเห็นเจ้านาง
ผู้สูงศักดิ์กลับต้องมาทนทุกข์ถึงเพียงนี้ แลความรู้สึกโหย
หาที่มีต่ออีเลื่องสายก็ยิ่งทวีคูณ เมื่อเห็นนางยังคงซื่อสัตย์
แลอยู่เคียงข้างไม่ทิ้งห่างผู้เป็นนายของตน

ชายหนุ่มกำมือแน่นจนเล็บจิกเข้าเนื้อ พระองค์เพิ่ง
เข้าใจเป็นครั้งแรกว่า ภายใต้กิริยาสง่างามของเจ้านาง
เวียงสรวง นางกลับแบกรับความหวาดหวั่นไว้มากเพียงใด
หากเจ้าพี่อินทร์ถวายมาเห็นภาพนี้ด้วยตาตนเอง คงมีอา
จให้อภัยคนที่ปล่อยให้นางต้องเดิยวดยถึงเพียงนี้เป็นแน่
แท้

ทรงสูดลมหายใจเข้า ก่อนจะตัดสินใจก้าวออก
จากเงามืดหลังต้นไม้ใหญ่ เพื่อแจ้งข่าวที่อาจจะเปลี่ยน
บรรยากาศอันโศกเศร้า

อีเอื้องสายหันไปเห็นเงาบุรุษที่มายืนอยู่เบื้องหน้า
เรือนทรงงาน ใบหน้างามที่มันโหยหาจนเก็บฝัน ทำเอา
หัวใจของมันแทบหยุดเต้น ด้วยไม่รู้ว่านี้คือความจริงหรือ
ภาพฝันปรุงแต่งในใจตน ส่วนเจ้านางซอมพอเมื่อเห็น
เช่นนั้น ก็ทรงรีบเซ็ดหยาดน้ำที่หางตาออก คือนกลับสู่กิริยา
เจ้านางผู้สูงศักดิ์ในฉบับพลัน

“เจ้าพรหมเสก!” อีเอื้องอุทาน เสียงนั้นสั่นพร่าด้วย
ความระคนกันระหว่างดีใจและความฉงน “พระองค์...
มาถึงที่นี่ได้อย่างไรกันเพคะ” อีเอื้องสายจ้องมองชายหนุ่ม
ตรงหน้าที่กำลังก้าวเท้าขึ้นเรือน บนมวยผมยังปักปิ่นเงินที่
มันมอบให้แทนใจ

ชายหนุ่มผู้เย็บขริมมิตอบในทันที ทรงก้าวเข้าไป
ทูลดองค์หมายก้มลงกราบแทบบาทเจ้านางซอมพอตาม
จารีตพี่น้อง แต่นางกลับรีบก้มตัวลงรับมือนั้นไว้ไม่ให้ตก

ถึงพื้น ด้วยยามนี้เจ้าพรหมเสกหาไร่ราชบุตร แต่เป็นถึง
ทำพญานั่งเมือง

“พญาพรหมเสกอย่าทำเช่นนี้ ยามนี้ข้าเจ้ามียศ
ศักดิ์ต่ำต่อยกกว่าพระองค์นัก ทำเช่นนี้มีควรเลยหนา”

“เจ้านาง...ข้าพเจ้าขอประทานอภัย ที่เข้ามาโดย
มิได้บอกกล่าว แลล่วงเกินได้ยินคำตัดพ้อของเจ้านาง”

เจ้าพรหมเสกสบตาเจ้านางซอมพอด้วยแววตาที่
หนักแน่น “เจ้านาง...อย่าได้ทรงมีพระทัยเป็นอื่น หรือคิด
ว่าเจ้าพี่อินทร์ถวายจักลี้มเลือนสัญญาไปเสีย ยามนี้
สุวรรณโคมคำมิใช่เพียงผลัดแผ่นดินใหม่ แต่มันคือการ
วางรากฐานท่ามกลางคลื่นลมที่เชี่ยวกราก ทั้งศึกในที่ยังคุ
กรุ่นจำต้องจัดสรรอำนาจ แลศึกนอกที่พยายามแทรกแซง
เจ้าพี่ต้องกรำศึกหนักในหอคำหลวงจนแทบมิได้พักผ่อน ที่
มิได้ส่งขบวนขันหมากมานั้น มิใช่เพราะเปลี่ยนใจ แต่
เพราะพระองค์ทรงให้เกียรติเจ้านางยิ่งนัก ทรงต้องการให้

เรื่องภายในสงบนิ่งเสียก่อน เพื่อจักได้จัดขบวนเกียรติยศมารับเจ้านางให้สมฐานะมเหสีคู่บัลลังก์ อย่างสมศักดิ์ศรีมิใช่รับมาท่ามกลางความวุ่นวายพระเจ้าข้า”

เจ้านางหอมพอนิ่งฟัง แม้ในใจจะเริ่มคลายความกังวลลงบ้าง แต่เงาของแม่ญิงหนานเยว่ยังคงติดตรึงใจ “แล้วแม่ญิงผู้นั้นเล่า...นางเป็นบำเหน็จศึกจากเจ้าม้าเหล็ก พระองค์ทรงเป็นขุนหลวงแห่งสุวรรณโคมคำ ย่อมต้องแต่งตั้งนางอันเป็นธิดาแคว้นใหญ่เพื่อเชื่อมสัมพันธ์อันดี”

“นั่นเป็นเพียงกลการเมืองพระเจ้าข้า นางเองก็เป็นเพียงตัวหมากที่ชาวเยว่ต้องการส่งมาหมายผูกมัดเรา แต่สำหรับเจ้าพี่อินทร์ถวาย...หัวใจของพระองค์นั้นมีเพียงเจ้านางหอมพอผู้เดียว ข้าพเจ้าขอเอาเกียรติของราชบุตรเป็นประกัน”

“คำพูดของพญาพรหมเสกนั้น ข้าเจ้าเข้าใจดีแล้ว
 ขอบใจนักที่เดินทางไกลมาเพื่ออธิบายความให้กระจ่าง
 แจ่ม แต่กระนั้น ข้าเจ้าก็หาได้น้อยเนื้อต่ำใจไม่ หากต้องไป
 เป็นเพียงสมนไต้เบื้องบาทเจ้า ด้วยเวียงสรวงนั้นเป็นเพียง
 เมืองเล็ก ไหนเลยจะเทียบได้กับแคว้นใหญ่เช่นหนานเยว่
 ที่มีหน้าที่สำคัญเป็นถึงรัฐกษัตริย์ให้กับสุวรรณโคมคำใน
 ยามนี้”

แม้นางจะบอกว่าไม่น้อยเนื้อต่ำใจ แต่ทุกคำพูดที่
 เอ่ย ล้วนตอกย้ำให้จมลึกไปกับความคิดของตนเอง

“เจ้านางโปรดเชื่อข้าเถิด อย่าทรงตำหนิตนเองให้
 ต้องทุกข์ใจ ทุกอย่างที่ข้าเอ่ยออกไปล้วนเป็นความจริง
 ทั้งสิ้น”

“ขอบคุณในน้ำใจพ่อพญา ดูพระองค์จักห่วงใยข้า
 เจ้าเสียยิ่งกว่าองค์อินทร์ถวายเสียแล้วกระมัง” นางยิ้มให้
 เขาแล้วหัวเราะออกมาเบา ๆ “ข้าเจ้าเองก็พูดออกมาด้วย

ความเข้าใจในสถานะตน มิใช่พูดเพราะความน้อยใจ ข้าเจ้ามิได้หมายต่อตำแหน่งสูงส่ง ต่อให้เป็นเพียงสนมเบื้องล่างพระแท่นบัลลังก์ ข้าเจ้าก็ยินดียิ่งแล้ว ขอแค่เป็นคนที่ไม่ถูกลืมก็พอ การได้พบพระองค์ในวันนี้ มันช่างทำให้ข้าสุขใจนัก อย่างน้อยก็รู้ความเคลื่อนไหวจากเมืองไกล”

พญาพรหมเสกอยู่พูดคุยจนทำให้บรรยากาศที่อัดอั้นก่อนนี้ เริ่มผ่อนคลายลง เจ้านางซอมพอจึงขอตัวเข้าไปสงบจิตใจในหอวิหารพร้อมชำระรับใช้คนอื่น ทั้งพญาพรหมเสกให้อยู่กับอีเอื้องสายเพียงลำพังในเรือนทรงงาน ด้วยรู้ดีว่าทำวพญาผู้นี้มาถึงเวียงสรวง คงมิใช่เพียงเพื่อมาปลอบโยนนาง

เมื่อสตรีสูงศักดิ์เดินลับหายจนพ้นสายตา ชายหนุ่มจึงหันมามองสตรีที่ตนเฝ้าคิดถึงมาตลอด แหวตาก็เคยแข็งกร้าวกลับอ่อนแสงลง “เอื้องสาย...กูมาที่นี่...มิใช่เพียงเรื่องของพิกุล” ทรงยังคำพูดถึงความรู้สึกที่ยากจะทน

อัดอั้นต่อไปได้ ทรงสลดมหายใจเข้าลึกเพื่อรวบรวมความกล้าในใจตน “ยามนี้กูเป็นเจ้าผู้ครองเวียงชัยแล้ว แม้จะเป็นหัวเมืองเหนือห่างไกลแต่กูก็จักปกครองดูแลให้มั่นคง กูอยากจะมาทูลขอต่อเจ้านางจอมพอ...รับเอาตัวมึงไปอยู่เสียด้วยกันที่เวียงชัย ไปเป็นสนมท้าวนางคู่ใจกู มึงจักมิต้องลำบากเป็นนางกำนัลรับใช้ผู้ใดอีก มึงจักยินดีไปอยู่ด้วยกันกับกูหรือไม่”

อีเอื้องนึ่งอึ้งไปชั่วขณะ มันจ้องดวงหน้างามของบุรุษตรงหน้าราวตกอยู่ในห้วงฝัน ดวงตาของมันสั่นระริกด้วยความรู้สึกที่ท่วมท้น มันโผล่เข้าสวมกอดคนตรงหน้าด้วยความดีใจ อยากสัมผัสอายอุ่น กลืนแบ่งร่ากลืนเหงื่อไคลของบุรุษที่มันหลงรัก เพื่อให้แน่ใจว่าที่คือเจ้าพรหมเสกตัวจริง มิใช่มายาภาพฝัน แต่เพียงชั่วขณะมันกลับถอยห่าง พร้อมหุบยิ้มแล้วก้มหน้ามองต่ำ

อึ้งเอี๊ยะสงายคุกเข่าลงหมอบกราบพระบาทของ
 พญาพรหมเสก ด้วยใจรักแลภักดี “ขอบพระทัยในความ
 เมตตาเอ็นดูของพระองค์ที่มอบให้ข้าเจ้าพระเจ้าข้า...แต่
 ข้าเจ้ามีอาจรับน้ำใจนี้ไว้ได้ในยามนี้”

พญาพรหมเสกขมวดคิ้ว หัวใจของพระองค์กลับ
 หนักอึ้งราวหินใหญ่หล่นทับ “เหตุใดกัน?...นี่มันมิได้คิด
 เช่นเดียวกันกับกูดอกหรือ...”

“ใจของข้าเจ้านั้นคิดเช่นไร...พระองค์ย่อมทรงรู้ดี
 เป็นที่สุด” อึ้งเอี๊ยะงยหน้าขึ้น น้ำตาคลอเบ้าแต่แวตานั้น
 เด็ดเดี่ยว “แต่ข้าเจ้าเป็นข้ารับใช้รองบาทในเจ้านางจอม
 พอ เป็นลูกขุนนางที่ครอบครองต้องโทษตกเป็นทาสเรือน
 หลวง เจ้านางจอมพอมิบุญคุณท่วมล้นหัวข้า ทรงรับเอา
 ข้าเจ้าที่ตกต่ำมาเคียงกาย เลี้ยงดูให้เติบโตใหญ่เคียงคู่กับ
 พระองค์ ยามนี้เจ้านางของข้าเจ้าต้องทุกข์ระทมขมขื่นใจ

หากข้าเจ้าทิ้งนางไปเสียในยามยาก เอาตัวไปแสวงสุขยัง
เวียงชัย ข้าเจ้าคงเนรคุณต่อเจ้านางชอมพอยิ่งแล้ว”

นางแม่ริมฝีปากแน่นก่อนจะกล่าวคำสัจย์มัน
“ตราบใดที่เจ้านางของข้าเจ้ายังมิได้ออกเรือน มีชบวน
ชั้นหมากมารับอย่างสมเกียรติ ข้าเจ้าก็จักมิขอแต่งงาน
เอาตัว หรือไปเป็นสนมของผู้ใด! ชีวิตนี้ของข้าเจ้า ขอมอบ
ให้เจ้านางชอมพอ หากพระองค์รักมันต่อข้าเจ้าจริง...
โปรดรอให้ถึงวันที่เจ้าดอกชอมพอ ไปแบ่งบานในสุวรรณ
โคมคำเสียก่อนเถิดหนา แล้วเพลานั้น ข้าเจ้าจักยอมไป
เป็นบาทบริจาริกา รับใช้พระองค์ไปจนกว่าพระองค์จัก
แห่งหน่ายมิต้องการ”

คำพูดของอี่เอื้องสายทำเอาเจ้าเวียงชัยหน้าชาไป
ชั่วขณะ แต่นั่นกลับยิ่งทำให้เจ้าชีวิตเช่นพระองค์ รู้สึก
เลื่อมใสในหัวใจที่ภักดีของสตรีที่ตนถวิลหา ไม่รู้สึกเสีย
แรงหรือน้อยใจเลยแม้แต่น้อย ที่ปักใจรักมันในตัวมัน

พญาพรหมเสกทรุดกายลงคุกเข่าต่อหน้าอิเณียง
สาย ทรงประคองร่างมันขึ้นมาสวมกอด “เอื้องมิ่งกำลังทำ
ให้กูรักมิ่งนัก หัวใจของมิ่งยิ่งใหญ่เกินตัว คุ่มแล้วที่กูควบ
มาข้ามวันข้ามคืนเพื่อมาพูดสิ่งเหล่านี้ต่อหน้ามิ่ง ได้...กู
จักสู้อดทนรอมิ่ง ไม่นานดอกหนา พี่กูจักต้องมารับเอาตัว
เจ้านางของมิ่งไปสุวรรณโคมคำ ยามนั้นมาถึง หวังว่ามิ่ง
จักมีมีข้ออ้างอื่นใดต่อกูอีก”

พูดจบก็ทรงจุद्धั่งมือนางข้าหลวงพามันเดินไปยัง
หอวิหาร ที่เจ้านางซอมพอเพิ่งแยกหลบไปสงบใจ

เจ้านางซอมพอแลครุบาเจ้าสบปิน นั่งมองคนทั้ง
สอง ที่จุ้งมือเดินเข้ามานั่งหมอบกราบภายในวิหารอัน
ศักดิ์สิทธิ์แสงแดดยามบ่ายทอดเงาพาดผ่าน**ลูกมะหวด**²

²**ลูกมะหวด** คือชิ้นส่วนประดับที่ช่างแกะสลักให้มีลักษณะคล้ายผลมะหวด เป็นทรง
กลมหรือรี ปลายมน มักลึงด้วยไม้หรือแกะจากหิน ใช้เป็นองค์ประกอบตกแต่งเพื่อ
เพิ่มจังหวะและความงามให้กับโครงสร้าง

ตกลงบนพื้นกระดานวิหารไม้ กลืนกำยานและดอกไม้ป่า
หอมอบอวลชวนให้จิตใจสงบ ทว่าบรรยากาสดกลับตั้ง
เครียดขึ้นในทันทีที่พญาพรหมเสก กษัตริย์หนุ่มแห่งเวียง
ชัย ก้าวเข้ามาโดยมีมือของอีเอื้องสายกำแน่นอยู่ในอุ้ง
พระหัตถ์

ลักษณะ

- รูปทรงคล้ายผลมะหวด คือป่องตรงกลางและเรียวเล็กน้อยที่ปลาย
- มักทำเป็นชุดเรียงต่อกันบนแกนเดียว
- อาจมีร่องคอดตรงกลางหรือแบ่งเป็นปล้องตามแบบศิลปกรรมท้องถิ่น

ตำแหน่งที่พบ

- ลูกกรงระเบียง
- รวบันได
- รั้วไม้โบราณ
- ธรรมาสันและบุษบก
- เครื่องยอดหรือเครื่องประกอบสถาปัตยกรรมไม้บางประเภท

ในงานช่างไทย คำว่า ลูกมะหวด มักใช้เรียกส่วนที่เป็น ลูกกรงกึ่ง หรือ baluster ซึ่งเป็นแท่งตั้งรองรับราว โดยมีรูปทรงที่ได้รับแรงบันดาลใจจากผลมะหวด

เจ้านางชอมพอที่เพ็ญกราบพระภาวนาขอพร
หยุดชะงักนิ่ง พระเนตรคุ้มามมองภาพตรงหน้าด้วยความ
ฉงนแถมตกใจ ส่วนครุฑาเจ้าสปีนเพียงแต่แยมยิ้มบาง ๆ
ที่มุมปาก แววดาเปี่ยมเมตตาของท่านคล้ายจะหยั่งรู้
เหตุการณ์ล่วงหน้า

“เจ้านาง...ครุฑาเจ้า...” พญาพรหมเสกเอ่ยเสียง
หนักแน่น พระองค์มิได้ปล่อยมือจากนางข้าหลวง แม้
อึ้งจะพยายามขัดขึ้นขยับข้อมือออก ด้วยความกลัวผิด
ถึงโทษอันไม่เหมาะสม “ข้าพเจ้าพญาพรหมเสก แห่งเวียง
ชัย มีความนัยสำคัญจักทูลขอต่อหน้าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ แลครุ
ฑาอาจารย์ในยามนี้”

พระองค์ทรงดึงร่างของอึ้งที่พยายามถอยห่าง
ให้นิ่งนิ่งเคียงกัน มิใช่ในฐานะบ่าวรับใช้ที่หมอบอยู่เบื้อง
บาท แต่เป็นฐานะสตรีที่ยืนหยัดอยู่ข้างเคียงกาย

“พ่อพญา...มีเรื่องร้อนใจอันใดเถา ถึงได้รู้วามจุง
มีอนางเอื้องสายเข้ามาเยี่ยงนี้” เจ้านางชอมพอเอ่ยมาม
น้ำเสียงแผ่งความกังวล “หากเป็นเรื่องราชการงานเมือง
รอให้ข้าเจ้ากลับออกไปก่อนก็ได้หนา...”

“มิใช่เรื่องราชการพระเจ้าข้า แต่เป็นเรื่องของหัวใจ
ที่ข้าพเจ้าไม่อาจรั้งรอได้แม้เพียงอึดใจ!” พญาพรหมเสก
ขัดขึ้นอย่างเด็ดเดี่ยว แวตาคมกริบจ้องมองเจ้านางชอม
พออย่างวิงวอนและทรงพล้ง “ข้าพเจ้ารู้ดีว่ายามนี้ทั่วทั้ง
แผ่นดินสุวรรณโคมค้ำแลเมืองบริวาร ตกอยู่ในช่วงไว้
อาลัย แลเจ้าพี่อินทร์ถวายก็ยังมิได้จัดขบวนขันหมาก มา
รับเจ้านางอย่างเป็นทางการ แต่น้ำคำของอีเอื้องสายที่
บอกให้ข้าพเจ้ารอ...มันช่างกริดลึกในใจของข้าพระเจ้า
นัก”

พญาพรหมเสกหันไปมองอีเคื่องที่บัดนี้หน้าแดง
 ซ่านไปถึงลำคอ น้ำตาคลอเข้าด้วยความซาบซึ้งและ
 หวาดหวั่นใจ

“นางบอกข้าพเจ้าว่า ตราบใดที่ดอกชอมพอยังบ่
 ได้ไปแบ่งบานอยู่ในหอคำสุวรรณโคมคำ นางจักบ่ยอม
 แต่งงานเอาผัว หรือไปเป็นสนมของใครทั้งสิ้น...ความรักดี
 ของนางที่มีต่อเจ้านางนั้นยิ่งใหญ่นัก จนข้าพเจ้ามิอาจหัก
 หาญน้ำใจนางได้ในยามนี้”

ขุนหลวงหนุ่มหันกลับมาทางเจ้านางชอมพอและ
 ครุบาเจ้า แล้วเปล่งวาจาที่สั่นสะเทือนไปทั้งวิหาร

“แต่ข้าพเจ้าก็มีอาจปล่อยนางให้หลุดมือไปได้!
 วันนี้ข้าพเจ้าจึงขอประทานอนุญาต จากเจ้านางชอมพอ
 แลขอความเมตตาจากครุบาเจ้า...ข้าพเจ้าพญาพรหมเสก
 แห่งเวียงชัย จักขอจงตัวอีเคื่องสายไว้เป็นคู่หมายแห่ง
 ข้าพเจ้าแต่เพียงผู้เดียว!”

อึ้งเอี๊ยะสายสะดุ้งสุดตัว ก้มหน้าลงจนแทบชิดพื้น
 วิหาร หัวใจเต้นรัวจนแทบจะกระโดดออกมาเต้นเล้าอยู่
 นอกอก

“ข้าพเจ้าขอให้ทุกคนในที่นี้ รวมถึงเหล่าเทวา
 อารักษ์ผีแถนแดนฟ้าในหอวิหารจงเป็นพยาน...แม้วันนี้
 นางจกยังต้องอยู่รับใช้เจ้านางชอมพอดตามหน้าที่ แต่ใน
 ฐานะของพญาแห่งเวียงชัย ข้าพเจ้าขอประกาศว่าสตรีผู้นี้
 คือเมียหมายของข้า ใครหน้าไหนก็ห้ามมาทาบตามสู่ขอ
 หรือมีสายตามองนางเป็นอื่น”

พระองค์ทรงถอดอ้อมรวงศ์ทองคำหิ้ว**พลอยกินปลี**³
 สีเม็ดแดงเรื่อจุหยาดโลหิตยามต้องแสงเพลิงที่สวมติด

³**พลอยกินปลี** เป็นคำเรียกโบราณของพลอยชนิดหนึ่ง ไม่ได้หมายถึงนกกินปลี แต่
 หมายถึงพลอยที่มี สีแดงอมชมพูหรือแดงอมม่วง คล้ายสีบริเวณอกหรือขนของนก
 กินปลี จึงได้ชื่อนี้ตามการเปรียบเทียบสีสัน ในตำราพลอยไทย คำนี้มักใช้เรียกพลอยใน
 กลุ่ม

- **ทับทิมสีแดงอมชมพู**